Dr. Joseph Goebbels – BOLŠEVISMUS V TEORII A PRAXI

Projev pronesený v Norimberku 10. září 1936 na 8. sjezdu nacionálně socialistické strany

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD OSTARA PUBLICATIONS, 2013

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/BloshevismInTheoryAndPractice

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

BOLŠEVISMUS V TEORII A PRAXI

"Lenin, zakladatel bolševické revoluce, otevřeně prohlásil, že lež je nejen oprávněná, ale ukázala se být nejúčinnějším nástrojem bolševického boje."

Joseph Goebbels, Norimberk, září 1936

Můj Vůdče!

Vaše Excelence!

Moji ctihodní hosté!

Kolegové z nacionálně socialistické strany!

Skutečnost, že fenomén bolševismu, jak jej představuje Marxova teorie a jak jej do praxe uvedl ruský sovětský stát, stále přitahuje pozornost politických kruhů v západní Evropě jako teoretický fenomén a politická realita, kterou by civilizovaní lidé měli brát v úvahu jak intelektuálně, tak politicky, svědčí o fatálním nedostatku vhledu do podstaty a základní struktury mezinárodního bolševismu. To, co se nazývá bolševismem, nemá vůbec nic společného s tím, co obecně chápeme pod pojmem "ideje" a "životní názor". Není to nic jiného než patologický a zločinný druh šílenství, který vymysleli Židé, jak lze dobře dokázat, a který vedou Židé, jejichž cílem je zničit civilizované národy Evropy a založit židovsko-mezinárodní světový režim, který by všechny národy podřídil jejich moci.

Bolševismus mohl mít svůj původ pouze v židovském mozku a jen sterilní asfalt metropole umožnil, aby se tato věc rozrostla a rozšířila. Mohl být přijat pouze druhem lidstva, který byl morálně a ekonomicky rozvrácen válkou a následnou hospodářskou krizí. Na takové lidi byla vypuštěna a byla pro ně

přijatelná, protože se jim její zločinná a šílená doktrína zamlouvala.

Ačkoli je to zbytečné, můžeme zde znovu zdůraznit, že my, nacionální socialisté, jsme v boji proti tomuto světovému nebezpečí tak nemilosrdně, jak jsme to dělali od první hodiny naší politické činnosti až do současnosti, nehájili protisocialistické nebo dokonce prokapitalistické zájmy. Náš boj proti bolševismu není bojem proti socialismu, ale ve prospěch socialismu. Náš postoj vyrostl z hlubokého přesvědčení, že skutečný a opravdový socialismus může být uskutečněn pouze tehdy, pokud by byl odstraněn jeho nejnižší a nejhůře zrozený potomek, židobolševismus. Boj proti bolševismu může dovést do zdárného konce jen národ, který pro svůj lidový život nalezne novou strukturu odpovídající dynamickým hodnotám a měřítkům dvacátého století: socialistickou strukturu v národní podobě.

Buržoazní střední vrstvy všech národů se ukázaly jako bezmocné v boji s bolševismem a nejsou způsobilé k boji proti němu. Dosud ani nezískaly jasnou představu o principech, které bolševismus inspirují a řídí. Chybí jim duchovní kvalita, zásadové svědomí, politická víra a morální síla charakteru, které jediné by jim umožnily mu čelit. Ale nejenže jim chybí potřebný vhled - dokonce se pokoušejí s bolševismem uzavírat kompromisy, kdykoli se jim naskytne příležitost, aby "zabránili ještě většímu zlu". Ale každý pakt, který buržoazní svět uzavře s radikálním bolševismem, nakonec povede k vítězství bolševismu nad buržoazním světem, protože platí přirozený zákon, podle něhož silnější vždy zvítězí nad slabším.

Bolševismus má přinejmenším jednu zcela určitou výhodu oproti všem ostatním skupinám, které drží politickou moc - s

výjimkou těch, které mu čelí absolutním a vyloženým odporem. Bezohledně mobilizuje nižší vrstvy lidstva, které existují mezi spodinou každého národa a které se staví proti státu a idejím, jež ho udržují. Je to organizace nejnižších pudů národa, jejímž cílem je zničení všech produktivních a hodnotných prvků rasy. Obvykle se jí zmocní skupina, která má v rukou politickou moc založenou na brutální menšině a která je odhodlána dosáhnout svého konečného politického cíle bezohlednou a zločinnou taktikou.

Bolševickou ochotu k taktickým kompromisům však nelze chápat jako ochotu ke kompromisům, pokud jde o jejich zásady. Bolševismus v podstatě nezná kompromisy. Pokud dělá kompromisy, děje se tak pouze z jediného důvodu, tj. aby je využil jako prostředek k uchopení neomezené moci. Neváhá podříznout krk těm, kteří mu pomohli získat moc poté, co ji získali - což není příliš lákavá vyhlídka pro ty buržoazní politiky některých západoevropských států, kteří stále věří, že bolševismu může vzít žihadlo krotší Front Populaire.

Bolševismus je diktatura podřízených. Uchopuje moc pomocí lží, udržuje ji pomocí síly. Aby s ním člověk mohl bojovat, musí ho důkladně znát a musí proniknout do jeho nejhlubších tajemství. K jejímu vyhlazení je třeba mobilizovat důstojnější síly národa, neboť je organizací všeho, co lze nazvat protirasovými silami lidu.

Bolševismus prokázal své mistrovství zejména v jedné oblasti, a to v oblasti negativní propagandy. Prosazuje se mezi národy pomocí lží a pokrytectví. Jeho cílem je předkládat zkreslený obraz o povaze a vnitřní podobě tohoto politického šílenství. Lenin, otec bolševické revoluce, otevřeně prohlásil, že lež je nejen oprávněná, ale ukázala se být nejúčinnějším nástrojem

bolševického boje. Schopenhauer řekl, že Židé jsou mistry lži, a proto není překvapivou skutečností, že se zde bolševismus a židovství setkávají v úzkém příbuzenském vztahu. Židovský bolševismus je v manipulaci se lží mistrem minulosti. Slušní a pravdomluvní lidé jsou touto metodou natolik omráčeni, že nejsou schopni klást vnitřní odpor. Právě o to židobolševici usilují. Spekulují o neschopnosti průměrného pravdomluvného člověka představit si, že je vůbec možné lhát s takovou drzostí a bezostyšnou nonšalancí, s jakou lžou oni.

Takto lhát je možné. Bolševismus ukázal, že to možné je, a podařilo se mu překvapit a získat na svou stranu mnoho nedůvěřivých lidí.

V souladu se samotnou podstatou bolševismu je jeho propaganda internacionální a agresivní. Jejím cílem je radikalizace všech národů světa s cílem nastolit anarchii a bolševismus. Má k dispozici obrovské zásoby finančních prostředků, které jsou neomezené, protože bolševičtí diktátoři bez skrupulí vyhladověli celý ruský lid, aby mohli peníze na tento účel utratit. Tento druh propagandy je obzvláště zákeřný pro vnější země, protože je podporován komunistickými stranami těchto zemí, tj. příslušnými zahraničními sekcemi Kominterny. Komunistické strany mimo Rusko nejsou nic jiného než zahraniční legie Kominterny. S jejich podporou bolševismus organizuje a připravuje důmyslné plány mezinárodního rozvratu, které je velmi obtížné napadnout, protože mají své kořeny v politickém a národním životě příslušných národů. Jako nejhrozivější nebezpečí pro stát je třeba hodnotit připuštění existence domácí strany, která přijímá příkazy od orgánů cizí země. Zkušenosti ukazují, že země, kde existuje silná komunistická strana, se více či méně podřizují

Stalinovu diktátu v oblasti vnitřní, sociální, hospodářské, vojenské a zahraniční politiky. Při uzavírání smlouvy musela například některá ze západoevropských velmocí nejprve vznést požadavek, aby komunistické straně, která existuje na jejím území, bylo z Moskvy nařízeno, aby přestala podkopávat armádu a vetovat úvěry na vojenské účely.

Komunistické sekce v jednotlivých zemích mají za úkol připravit a provést bolševickou revoluci. Jsou jim poskytovány bohaté finanční prostředky, které nemají nikde jinde obdoby, aby mohly provádět tuto důmyslnou propagandu, jejíž vzor vytvořila Moskva. Tato propaganda má jediný cíl a účel. Jejím cílem je oklamat ostatní národy, pokud jde o skutečnou povahu bolševismu, a buď zabránit úniku faktů ze sovětského Ruska, nebo je zfalšovat, aby ztratily hodnotu spolehlivých zpráv. Důvodem takové politiky je to, že Sovětský svaz nemůže dopustit, aby se pravda o jeho domácích poměrech dozvěděla, zejména ne v západní Evropě s jejími civilizovanějšími a inteligentnějšími občany. Jed bolševické teorie může být lákavý a svůdný, ale bolševismus v praxi je strašný a děsivý. Jeho cesta je poznamenána horami kostlivců. Oceán krve a slz zaplavuje tento nešťastný trakt. Lidský život ztratil veškerou hodnotu. Terorismus, vraždy, bestialita - to jsou rysy, které charakterizují každou bolševickou revoluci, ať už je úspěšná jako v Rusku, nebo neúspěšná a potlačená jako v Maďarsku, Bavorsku, Porúří a Berlíně, nebo stále bojuje o moc jako dnes ve Španělsku.

Když bolševismus získá kontrolu, přestane se starat o rozpory mezi teorií a praxí: karabiny a kulomety pak drží pole. Ale kdekoli jinde, mimo své domovské území, používá svou důmyslně vymyšlenou propagandistickou mašinérii, aby oklamal svět o své skutečné povaze. Buržoazní lidé v Evropě

nemají nejmenší povědomí o tom, jak tyto skutečnosti probíhají. Snaží se vyhnout rozhodnutí tím, že stále dokola omílají stejnou frázi, totiž že nikdo se nesmí vměšovat do vnitřních záležitostí cizí země. Ale to, co je nyní skutečností v Rusku, za co se bojuje a proti čemu se bojuje ve Španělsku a co si osudově připravuje cestu v dalších evropských státech - to je záležitost, která znepokojuje celý svět. Již to není problém, kterým by se mohli zabývat ti, kdo teoretizují o různých pohledech na život; je to spíše věc, která vážně znepokojuje státníky celého světa. Budou se muset tímto problémem zabývat, nechtějí-li se stát odpovědnými za budoucí vývoj, který - kvůli jejich nedbalosti - uvrhne Evropu do nejtěžší krize a nakonec do záhuby. Problém bolševismu, kterému dnes Evropa čelí, je otázkou být či nebýt. Zde a nyní se duše lidí pohybují na jedné či druhé straně. Bude třeba se postavit na určitou stranu buď proti bolševismu, nebo pro něj a přijmout všechny důsledky z toho plynoucí.

Je třeba vyřešit další problém: problém role, kterou hraje židovstvo ve vztahu k bolševismu. Pouze v Německu se o tom může otevřeně mluvit, protože v každé jiné zemi by bylo nebezpečné - jako tomu bylo i v Německu před mnoha lety - Židovstvo byť jen jmenovitě zmínit. Není pochyb o tom, že Židé jsou zakladateli bolševismu a že jsou to oni, kdo ho reprezentují. Stará vedoucí třída v Rusku byla tak zcela eliminována, že nezbyla jiná vedoucí skupina než Židé. Každý konflikt uvnitř bolševismu je proto víceméně rodinným konfliktem mezi Židy. Nedávné popravy v Moskvě, tj. střílení Židů Židy, lze chápat pouze na motivy touhy po moci a odhodlání zničit všechny odpůrce. Přesvědčení, že Židé jsou mezi sebou vždy v naprostém souladu, je rozšířeným omylem. V jednotě žijí pouze tehdy, když tvoří menšinu, kterou drží pod

kontrolou a ohrožuje velká národnostní většina. V současném Rusku tomu tak již není. Pokud Židé dosáhnou moci - což se jim v Rusku výhradně podařilo - začíná opět staré židovské soupeření, které bylo udržováno v klidu kvůli nebezpečí hrozícímu jejich rase.

Myšlenka, na níž je založen bolševismus, tj. myšlenka bezohledného rozkladu a ničení slušnosti a kultury za ďábelským účelem zničení národů, se mohla zrodit pouze v židovském mozku, stejně jako je bolševická praxe se vší svou děsivou krutostí možná pouze v židovské manipulaci. V souladu se svou povahou tito Židé neukazují své tváře na veřejnosti. Pracují v ilegalitě a v západní Evropě se snaží popírat, že mají s bolševismem něco společného. Tak se chovali vždy a budou se chovat i v budoucnu.

My jsme je však odhalili, a navíc jsme jediní na světě, kdo má odvahu upozornit lidstvo na tyto zločince. Nebojíme se žádných následků a nazýváme je pravým jménem. V Německu byly doby, kdy každý, kdo nazval Žida Židem, byl poslán do vězení. Přesto jsme se toho odvážili. I dnes svět velmi často s ušlechtilou zdrženlivostí nebo dokonce s dobře inscenovaným morálním nesouhlasem namítá, když se Židům říká Židé nebo bolševikům se říká hrdelní zločinci. Jsme však přesvědčeni, že se nám nakonec podaří otevřít světu oči tak, aby viděl pravou tvář židovstva a bolševismu stejně dobře, jako se nám podařilo přesvědčit Německo o nebezpečném, parazitickém charakteru této rasy. Do té doby nebudeme unaveni poukazovat na toto smrtelné nebezpečí a apelovat na pozornost všech lidí, kteří procházejí strašlivými krizemi a otřesy, a hlásat: "Židé jsou na vině! Židé jsou na vině!"

Toto obvinění bude jako bič na tváře Židů, pokřivených nenávistí. Nepomůže jim ani to, když se budou snažit přijmout kamufláž demokratických forem. Tato metoda je prostě příliš důmyslná na to, aby zapůsobila na inteligentní lidi. Je to jen lest, která má nachytat intelektuální filištíny. Ti toto heslo vítají, protože jim umožňuje bojovat nesměle proti rozhodnutí. Takzvaná bolševická demokracie, kterou některé francouzské a anglické noviny navrhují jako předobraz a protějšek takzvané nacionálně socialistické diktatury, je pohlcena terorem, krví a vraždami. Každých několik let bolševičtí despotové hlásají toto moly prožrané heslo, kdykoli pociťují potřebu doporučit se Evropě po období brutálního terorismu. Pak najednou vypustí komunistické propagandistické kanceláře kanady, prázdné sliby, že bude zavedena nová ústava, že Rusku bude poskytnuto všeobecné volební právo atd. Všechny tyto sliby jsou však lživé a spekulují s krátkou pamětí a příslovečnou duševní netečností úzkoprsých filistrů. Ve skutečnosti je bolševismus nejhrubší vládou krve a teroru, jakou kdy svět zažil. Židé jej naplánovali tak, aby znemožnili vyrvání moci ze svých rukou, a jsou to právě Židé, kdo ji vykonávají.

My nacionální socialisté, abychom ospravedlnili a čestně upevnili svou národní moc, jsme se znovu a znovu, téměř rok co rok, obraceli na zemi prostřednictvím všeobecných voleb, v nichž se dodržují zákony tajného hlasování. Bolševismus mluví o Lidu a zemi dělníků a rolníků; ale na jeho tváři je otisknuto slovo Síla.

Každý člověk si o bolševismu vytváří určitou představu. Z velké části je tato představa výplodem jeho vlastního mozku. Pak mu přichází na pomoc propaganda. Její pracovní prostředky vytvářejí obraz bolševismu podle mentality člověka,

skupiny lidí nebo národa. To vše je uměle řízeno. Není v ní žádný skutečný základ pravdy. Snadno se může stát, že se představitelé velké země nadchnou pro nové metro v Moskvě, které by v jiném velkém městě nevzbudilo vůbec žádnou pozornost. Když bolševici vítají cizince tóny své vlastní hymny, tito cizinci , bez jakéhokoli racionálního důvodu, zavrhnou své dřívější představy o bolševismu a spřátelí se s ním. Rudí židé v Moskvě vědí, jak se svými oblbováky zacházet. Je přípustné si představit, jak se vysmívají a zesměšňují postoj takto vytvořeného buržoazního světa.

Proto na nás mají velký vztek, protože jsme je poznali a snažíme se do základů rozbít obraz bolševismu, který je v Evropě rozšířen. Jejich nenávist vůči nám je bezmezná. Je to jedna z nejlepších a nejčestnějších poct charakteru našeho politického boje. Strháváme jim masku z tváře a ukazujeme je světu v jejich pravé podobě.

Bylo již řečeno, že představa, kterou si různí lidé a národy vytvářejí o bolševismu, je zvláštním výsledkem bolševické propagandy. Velká část umění klamání spočívá například v tom, že lidé věří, že moskevská vláda nemá s Kominternou vůbec nic společného. To je asi ten nejnestydatější a nejbezostyšnější podvod, jaký si lze představit, protože mezi sovětskou vládou a Kominternou existuje pouze rozdělení správy. Ale myslet si, že jedno je nezávislé na druhém, by bylo jako věřit, že nacionálně socialistické hnutí nemá nic společného s nacionálně socialistickou vládou.

Bolševická propaganda působí v širokém měřítku. Jejím cílem je přivést svět ke zkáze. V zahraničí je mylně vykládána. Tito naivní lidé, kteří ji přijímají, jsou většinou ti nejnaivnější z naivních. Existují však a mají určitý vlastní účinek.

Bolševismus v praxi je něco jiného. Tak to je, a to, co dělá, nemůžete popřít. V krvi vysledoval svůj děsivý pochod. Jeho záměrem je přivést do svého chaotického zmatku celý svět. Znamená velký pokus židovstva dostat národy pod svou moc. Proto je boj proti tomuto nebezpečí v pravém slova smyslu bojem světovým. Byl zahájen v Německu a byl vybojován na německé půdě. Historickým vůdcem tohoto tažení je Adolf Hitler. My všichni jsme jeho zástupci a tím i apoštoly velkého historického poslání. Nikdy nemůže dojít ke kompromisu mezi dvěma extrémy. Bolševismus musí být vyhlazen, má-li se Evropa znovu dostat do normálního stavu.

Židé však přesně vědí, co se chystá. V jedné ze svých posledních snah se snaží zmobilizovat všechny síly světa proti Německu. Chtějí posílit svou moc horečným přívalem zbrojení. V nacionálně socialistickém Německu vidí stálé nebezpečí pro svou vlastní existenci. V Rusku si židovstvo vytvořilo domov, o němž si nikdy nemysleli, že by mohlo být ohroženo. Tvoří až 98 procent nové buržoazní třídy mezi sověty - knechtů, vyžírků, přetvářek, intrikánů a spiklenců, zpátečníků a lehkomyslných lidí. Tito Židé, kteří nyní dosáhli vysokého postavení, mohou na 160 milionech lidí provádět své drobné podvody na velkém území. Jsou to bezohlední tyrani, naprosto bez zásad. Působí na lidi jako všeobecná pohroma, jejímž cílem je šířit katastrofu.

Již jsem zdůraznil, že bolševická propaganda je dostatečně prozíravá, aby své učení přizpůsobila posluchačům. Může být radikální nebo umírněná podle toho, jak se to hodí. Když terorista Dimitrov mluví před Kominternou, zaujímá jiný postoj než Litvinov před Společností národů. Bolševická propaganda může být náboženská nebo protináboženská podle okolností. Je zcela bez svědomí a všechny prostředky jsou ospravedlněny

cíli, kterým slouží. Po celém světě má tato propaganda k dispozici složitou mašinérii, kterou tvoří komunistické sekce v jednotlivých zemích. K uvedení této mašinérie do chodu jí stačí stisknout jediné tlačítko. V každé zemi působí buď tajně, nebo otevřeně. Běda národu, který jí umožní fungovat. Jednoho dne bude tento národ touto podvratnou činností podkopán a bude rozvrácen jen proto, že tento jev nebyl brán vážně v úvahu.

My, nacionální socialisté, jsme v té šťastné situaci, že nemusíme šetřit slovy, když mluvíme o bolševismu. Nemluvíme jazykem tajných kabinetů, mluvíme jazykem lidu, a proto doufáme, že nám lidé z vnějších národů porozumí. Máme to štěstí, že můžeme nazývat věci pravými jmény; a cítíme se povinni tak činit. Světu se totiž musí otevřít oči. Nemůžeme a nesmíme mlčet tváří v tvář nebezpečí, které hrozí Evropě. Je povinností národů a jejich vlád, aby se rozhodly samy; je však právem a povinností každého jednotlivce, kterého příroda obdařila darem vhledu a schopností sebevyjádření, aby hlásal své názory a přesvědčení, ukazoval prstem na nadcházející katastrofy a vyjadřoval potřeby doby. Zahrávat si s bolševismem znamená konečnou zkázu.

Proto využíváme příležitosti tohoto sjezdu strany, abychom bili na poplach před tímto světovým nebezpečím. Využil jsem této příležitosti, abych poukázal na to, co je bolševismus ve skutečné praxi, abychom demaskovali jeho učení, a tím napomáháme k pochopení dějin naší doby, z nichž je třeba se poučit a které nesmí být zapomenuty.

A nyní se dostáváme k jádru věci.

Západoevropský dělník má tendenci považovat Sovětský svaz za proletářský stát, tedy za svůj stát. Myslí si, že v Rusku se

dělnické třídě podařilo odstranit kapitalistické vykořisťovatele a nastolit diktaturu proletariátu, kde nyní svobodní dělníci budují vlastní stát, "vlast pracujícího lidu".

Židé jako David Ricardo nebo Marx-Mardochay však byli původci marxistického učení; a Židé jako Lassalle, Wolfssohn, Adler, Liebknecht, Luxemburgová, Levi atd. organizovali všechna dělnická hnutí. Židé ze svých bezpečných redakčních křesel nabádali dělníky na barikády. Židé jako Paul Singer, Schiff, Kohn atd. byli finančníky marxistického bolševismu.

Sovětská vláda byla a stále je téměř celá složena ze Židů. Do vládnoucího orgánu nepatří ani jeden dělník. Téměř všichni bolševičtí vůdci, kteří byli nedávno v Moskvě zastřeleni, byli Židé. Nebyl mezi nimi ani jeden dělník. Triumvirát, který vzešel jako vítězná skupina z tohoto mezižidovského konfliktu a který nyní drží diktaturu nad Sovětským svazem, se skládá z těchto osob: Herschel-Jehuda (Jagoda), šéf O G P U; Lazar Mosessohn Kaganowitsch, Stalinův tchán a komisař pro dopravu;

Finkelstein-Litwinoff, komisař pro zahraniční záležitosti, všichni Židé pocházející z ghetta.

Vláda Sovětského svazu není diktaturou proletariátu, ale diktaturou židovstva nad veškerým ostatním obyvatelstvem.

Politická agitace bolševismu se vyrovná jeho demagogické propagandě v hospodářské oblasti. Hlásají, že dělník vede v Sovětském svazu jakýsi rajský život. Ještě v dubnu 1932 požadovaly noviny Rote Fahne ve své předvolební kampani: "Zastavte zvyšování mezd, mzdy se musí snížit. Požadujeme sedmihodinový pracovní den, čtyřicetihodinový pracovní týden a upravené mzdy".

Jaká je však situace v sovětském Rusku? Cena chleba se během let 1928-1935 zvýšila z 9 na 75 kopějek za kilogram. Měsíční mzda sovětského dělníka klesla o 78,5 procenta, měřeno množstvím chleba, které si dělník může koupit. Chce-li si ruský dělník vydělat dost na to, aby mohl žít, musí pracovat podle stachanovského systému, který zvedl normu natolik nad průměr, že jí masa dělníků nikdy nemůže dosáhnout. Výsledkem je, že průměrný ruský dělník dostává nižší mzdu.

V roce 1932 uveřejnila Rote Fahne zprávu o bytových podmínkách, kterou zaslal soudruh pracující v Sovětském svazu. Psal, že má pro sebe dvě velké místnosti s elektřinou a ústředním topením.

A nyní skutečný obraz reality: V komunistických novinách Leningradskaja pravda píše jedna dělnice: "My, tedy já a můj chlapeček, kterému je rok a půl, můj bratr a moje sestra, která trpí tuberkulózou, žijeme v jedné malé a tmavé místnosti. Naše stížnosti podané u komunistické obecní komise byly bezvýsledné. Stále žijeme jako dříve v těchto neuvěřitelných podmínkách."

Ruský dělník musí za svou prostou stravu, která se skládá pouze z chleba, zelné polévky a kaše, vydat ne méně než 75 procent svého celkového příjmu. Musel by vydat dvojnásobek průměrné mzdy, aby dosáhl životní úrovně, kterou má německý dělník.

Známé bolševické heslo slibuje zavedení svobodného práva na práci. Rote Fahne 20. června 1932 napsal: "Podívejte se směrem k Moskvě, Leningradu, Baku, Nowosibirsku a vězte: práce, chleba a svobody dosáhneme jen tehdy, budeme-li bojovat a následovat příkladu bolševiků."

Způsob, jakým jsou sovětští dělníci nabádáni k práci podle stachanovského systému, lze právem nazvat otroctvím. Ale Sovětský svaz dokonce znovu zavedl otroctví ve slovním významu tohoto slova. Asi 6,5 milionu lidí, kteří pracují v táborech nucených prací v Sovětském svazu, žije ve stavu pekla na zemi. Ve třech stovkách obřích táborů nucených prací bolševismus z těchto pracovníků vymačkává poslední špetku práce a energie.

Při stavbě Stalinova Kaspického průlivu musely být pohřbeny statisíce lidí, které pohřbily tlupy nuceně nasazených. Takto vražednou rychlostí si stavbu kanálu vynutili tito židovští vůdci OGPU: Herrschel Jagoda, Davidsohn, Kwasnitzki, Isaaksohn, Rottenberg, Ginsburg, Brodski, Berensohn, Dorfmann, Kagner, Angert a další. Židovstvo rozvlnilo bič nad "vlastí proletariátu".

Bolševická propaganda se chlubí, že osvobodila dělnickou třídu mezi rolníky ze spárů kapitalistického vykořisťování. Aby zlákal nevinné rolníky a získal si jejich důvěru, založil bolševismus "Rolnickou internacionálu". V jejím programu najdeme následující proklamaci: "Žádáme, aby bylo sejmuto daňové břemeno ze střední vrstvy rolníků, aby byly sníženy jejich daně; žádáme vyvlastnění velkostatků, které budou bezplatně dány k dispozici synům rolníků, kteří obdělávají půdu".

Podívejme se na situaci, jaká existuje ve skutečnosti! Sýpky sovětského Ruska, které dříve pomáhaly zásobovat západní Evropu potřebným obilím, už nejsou schopny uživit vlastní obyvatelstvo. Miliony lidí hladoví. Mezi teroristickým aparátem OGPU a rolníky se vede krutá válka. Židé Kaganowitsch, Jagoda a Baumann prosadili na rolnících

radikální kolektivizaci, která jednoduše zabila více než 15 milionů rolníků a členů rolnických rodin.

Hlavním výdobytkem rolnické politiky prováděné bolševiky je teroristický zákon ze 7. srpna 1932, který za jakýkoli "přestupek" spáchaný rolníkem ukládá trest smrti, deset let těžkých prací nebo nucené práce. Židobolševismus při uplatňování tohoto zákona dokonce zneužívá vztahu dítěte k rodiči. Iswestia 28. května 1934 uvádí, jak dívka udala svého otce, který zadržoval obilí, jež bylo objednáno kolektivem. Podle zákona o teroru hrozil jejímu otci trest smrti. Dítě za svůj čin obdrželo oficiální gratulaci.

V přednacionálně socialistickém Německu komunistická strana ve svém programu pro vojáky předložila následující požadavky: Bod 12: Zrušení všech nežádoucích osob ve velení, bod 20: Zrušení příkazu bydlet v kasárnách. "Osvobození od slepé poslušnosti" a "demokratizace armády" byla hesla.

Povinná mobilizace pracujících byla zavedena ihned po nastolení bolševické diktatury. Ti, kdo neuposlechli rozkazu, byli zastřeleni nebo posláni do krvavých žalářů v Čechách. Místo dobrovolných lidových milicí nastoupilo centrální autoritativní velení, železná proletářská disciplína, nucení branci byli internováni v kasárnách a byly zavedeny nejpřísnější zákony, vojenské soudy. Ze "soudruhů velitelů" byla vybrána celá armádní aristokracie včetně poručíků, kapitánů atd. až po rudé maršály. Sovětský Žid Rabinovič cynicky přiznal, že předstíraná "demokratizace" armády byla "jen lstí k získání kontroly nad armádou".

Dalším bolševickým heslem, kterému se všeobecně věří, je "Emancipace ženy". Předpokládá se, že žena musí být

osvobozena od domácího jha a postavena na roveň muži. V roce 1924 to výslovně prohlásil sjezd Kominterny: "Revoluce je bezmocná, dokud trvá rodina a rodinné poměry." V praktické správě Sovětského svazu se však skutečný způsob této tolik vychvalované "emancipace ženy" projevuje tím, že aniž by měly právo dovolávat se ochrany, jsou ženy nuceny podřizovat se a odevzdávat se svévolným požadavkům mužů a musí si vydělávat na živobytí těžkou manuální prací. Dokonce i v pracovních táborech, které mají tu nejhorší pověst, je více než milion žen.

Bolševická propaganda navíc tvrdí, že žena je zbavena břemene, že se musí starat o své děti. Tento úkol přebírá sám sovětský stát. Současně je oficiální stranický tisk nucen přiznat, že armáda budižkničemů a mladistvých kriminálníků neustále roste. Zvláštním a vlivným apelem v systému bolševické propagandy je požadavek na zrušení zákonného veta proti potratům. Potratová praxe, která bez překážek probíhala osmnáct let, se natolik rozšířila, že by nyní sověti rádi tuto potratovou praxi zakázali.

Bolševická propaganda, pokud jde o postavení žen ve společenském řádu, dosahuje vrcholu duševní úchylky, když prohlašuje, že v buržoazním společenském řádu je prostituce nutným zlem, které však se zavedením komunismu definitivně zmizí. V žádné zemi na světě není prostituce tak rozšířená jako v Sovětském svazu. Dokonce i proto, aby si pracující ženy udržely zaměstnání, musí se podřizovat touhám svých šéfů. V pravém slova smyslu jsou ženy v tomto "ráji žen" otevřenou kořistí židovských sovětských tyranů.

"Studijní cesta", kterou podnikl francouzský statistik Herriot v období hladomoru v roce 1933, nabízí zvlášť hrubý příklad

toho, jak se mohou nechat zblblí politici západního liberalismu zlákat sovětskou propagandou. Židovský newyorský list Forward, který rozhodně nelze podezírat z pronacistických sklonů, v této souvislosti prohlásil následující: "Den před příjezdem delegace bylo ve dvě hodiny v noci zmobilizováno veškeré obyvatelstvo Kieva, aby vyčistilo hlavní ulice. Deset tisíc rukou horečně pracovalo, aby zanedbanému a špinavému městu dodaly evropský vzhled. Všechna střediska pomoci, družstevní obchody byly uzavřeny. Fronty byly zakázány. Impozantní armáda chudáků, žebráků a hladovějících byla odstraněna.

Na křižovatkách ulic se proháněli milicionáři na vycvičených koních, hřívy jejich koní byly propleteny bílými stuhami - obraz, který Kiev nikdy předtím ani potom neviděl".

Jednou z velkých parádiček z arzenálu bolševické propagandy je požadavek na zrušení armády, požadavek na "všestranné a úplné" odzbrojení. K.P.D. (Komunistická strana Německa) například pod hesly "Už žádná válka", "Kupředu s bojem proti zbrojení" požadovala plebiscit o následujícím návrhu:

"Stavba dreadnoughtů a křižníků všeho druhu je zakázána." A v únoru 1932 využil Žid Finkelstein-Litwinoff na jedné z nesčetných ženevských konferencí příležitosti, aby před světem hájil zásadu "úplného odzbrojení". Až do současnosti nedošlo v těchto metodách podvodu k žádné změně. Toto tvrzení potvrzuje prohlášení, které tentýž Litwinoff učinil v červenci loňského roku, když prohlásil, že "úplné odzbrojení" je "maximální zárukou" míru.

To je bolševická propaganda.

A jaká je skutečnost? Mírová síla Rudé armády činí dva miliony, a to z důvodu snížení věkové hranice osob povinných vojenskou službou. K tomu však musíme připočítat vycvičené zálohy, kterých je devět až deset milionů. V případě války by jich tedy mohlo být mobilizováno jedenáct milionů; a v praktickém časovém horizontu dokonce čtrnáct milionů.

V případě vypuknutí války by Rudá armáda byla schopna vydat pochodové rozkazy rudoarmějcům v počtu 160 až 180 pěších divizí a 25 jezdeckých divizí. Nedávno byl nárůst tankových sil deklarován rudým, maršálem Tuchatschewskim, na 2,475 procent. Síla rudého letectva činí 6 000 letadel. Letadla první linie se dělí na 3 100 těžkých a lehkých bombardérů a průzkumných letadel a 1 500 stíhaček. Bombardovací zbraň převažuje nad všemi ostatními a dokazuje, že Rudé letectvo je především útočnou zbraní. Jde o to, aby v případě války byla bombardovací letadla schopna provést překvapivý útok dříve, než bude mít napadená země čas zorganizovat svou obranu.

Podle názoru sovětských stratégů bude příští válka zahájena bez úvodního vyhlášení války. A není obecně známo, že Sověti disponují největšími ponorkovými silami na světě.

O agresivním charakteru Rudé armády svědčí i agresivní strategie jejích vůdců. Jedním z velkých vzorů efektivity sovětského režimu je podle Tuchačevského "zjevná spravedlnost" vítězné bolševické revoluce v celosvětovém měřítku: "Bolševismus se bude snažit elementární silou obsáhnout přímým vlivem celý svět. Jeho nejdůležitějším prostředkem bude vojenská síla".

A nyní to nejneuvěřitelnější: navzdory tomuto zcela zjevnému imperialistickému druhu zbrojení bolševická propaganda

dodnes trvá na tom, že Moskva se drží "mírové politiky". "Sovětský svaz si nepřeje rozšiřovat své území. Je vždy tam, kde je třeba bránit a udržet mír" - to je druh lží, které pan Litvinov vrhá světu do tváře. A francouzský komunistický vůdce Thorez v listu Humanité prohlašuje: "Ukázali jsme, že cíl míru je neoddělitelný od politiky Sovětského svazu."

V křiklavém kontrastu k této systematické kampani lží je politická ofenzíva vojenských paktů. Ty byly pod heslem "kolektivní bezpečnosti" uzavřeny mezi Moskvou a Paříží 2. května 1935 a mezi Moskvou a Prahou 16. května 1935.

Před nedávnem starosta města St.Denis Jacques Doriot, dříve komunista, nyní vůdce Francouzské lidové strany, popsal účel francouzsko-bolševického vojenského paktu těmito slovy: "A až ho zformulují skutečně vážně, až bude Cachin prezidentem republiky, Thorez premiérem a Péri ministrem zahraničí, na příkaz Moskvy vypustí válečné psy proti Německu a zajistí tak Sovětskému svazu svobodu na jeho západní frontě..."

Nejinak je tomu i v případě vojenského paktu mezi Moskvou a Prahou. Dne 15. prosince 1935 učinil sovětský letec a člen komunistické strany na toto téma následující prohlášení zástupci francouzského listu Gringoire: "Vybudování leteckých stanic v okolí Prahy a ve vnitrozemí by pro nás bylo ideálním krokem. Z těchto míst je zapotřebí jen polovina letadel a jen polovina pohonných hmot. Proto by pro nás bylo možné přepravit navíc tři tuny výbušnin." Mezitím bylo na československém území postaveno velké množství těchto rudých leteckých stanic. Nedávno jich přibylo na šestatřicet. Slovenský deník - což jsou noviny vydávané v Prešporku a kontrolované premiérem - učinil toto překvapivé přiznání:

"Pokud jsou letecké stanice určeny k obraně státu, pak se na nich jistě nebudou pást husy. Budou útočištěm pro ty naše přátele, kteří je najdou uzpůsobené k použití a ochraně." Jinými slovy, těchto šestatřicet leteckých stanic má být výchozími body, z nichž budou rudé bombardéry útočit na Evropu. To představuje akutní nebezpečí. To dokazuje skutečnost, že rudé bombardéry by tak mohly dosáhnout nejdůležitějších strategických bodů v západní Evropě během necelé hodiny a mohly by je zničit. Z leteckých základen Rudé armády na československém území mohly být například Drážďany dosaženy do dvaceti minut, Chemnitz do jedenácti minut, slezská průmyslová oblast do devíti minut, Berlín do dvaačtyřiceti minut, Vídeň do devíti minut, muniční závody ve Steieru do sedmnácti minut a výrobní oblast ve Štýrsku do sedmadvaceti minut. Rudá letadla mohla dosáhnout Budapeště během šesti minut a udělat z ní hromadu prachu a popela.

To je příběh bolševické "mírové politiky". Na tomto místě jsem loni přesně popsal, kolik duchovních bylo v Rusku zavražděno, a upozornil jsem na nebezpečí, že se takový postup bude opakovat i v jiných zemích. Ale i církevní kruhy v okolních zemích na toto varování kašlaly. Vyjadřovaly naivní názor, že se bolševismus změnil a že v budoucnu zaručí náboženským vyznáním svobodu vyznání. Mezitím události ve Španělsku až příliš jasně ukázaly, že jsem měl pravdu."Ve všech okresech, v nichž vládne madridská vláda, už není otevřený žádný kostel." A tak se stalo. Tak píše Diario de la marina. A katolická církev dokonce oficiálně oznámila, že jen v Barceloně bylo zavražděno 250 kněží a zbořeno několik kostelů. To je ta náboženská svoboda, které se člověk těší za bolševika.

Aby v očích západní demokracie vypadali neškodně a buržoazně, bolševičtí "diplomaté" dokonce kopírují zvyky a chování slušných lidí, i když je tato změna musí stát úsilí. Nám, kteří známe bolševickou taktiku, však způsobuje jen pobavení, když vidíme, jak se tolik státníků v západní Evropě, kteří jinak působí tak inteligentně, domnívá, že bolševismus upustil od svého plánu světové revoluce, protože jeho diplomatičtí představitelé nyní vystupují ve fracích a bílých límečcích.

Přesto se zdá, že toto lakování není pro židovské vrahy v Sovětském svazu dostatečné. Aby podal konečný důkaz své bezúhonnosti, vybavil se bolševismus "ústavou". V této ústavě je stanoveno "právo na vzdělání" s ohledem na 40 procent obyvatelstva, které neumí číst a psát. A v téže ústavě je zmíněna "svoboda slova a tisku" v zemi, kde se vše, co vybočuje z názorové linie stanovené židovskými diktátory, trestá smrtí, jak jsme právě zažili v procesu s trockisty. Tento systém hovoří o "nedotknutelnosti osoby a jejího domova a o právu na neotevřenou poštovní korespondenci", ačkoli Tscheka den co den shromažďuje tisíce nic netušících lidí a střílí je nebo deportuje.

"Lidová fronta", kterou založili komunisté ve Francii, bojuje "za obranu demokratické svobody, její zachování a rozšíření". To jsou slova pana Thoreze, vůdce této strany. "Lidová fronta" se dostala k moci ve Španělsku. Tato "demokratická svoboda" se projevuje zaplňováním věznic v Madridu a Barceloně a zatýkáním a střílením všech nekomunistů. Tímto způsobem bylo jen v Madridu zavražděno již 7 000 lidí.

Fráze "Svoboda a práva člověka" je oblíbeným heslem komunistů. V jejich revoluční hymně zaujímá významné místo. Následující odstavce dopisu ze Sovětského svazu poskytují

představu o tom, jak se tam zachází se Svobodou a právy člověka: V dopise z 10. srpna 1935 se píše:

"Pak je několik stovek zakázaných nastrkáno do prázdných a nevytopených nákladních vagónů jako zvířata. Bylo nařízeno, aby byli dopraveni ke Kaspickému moři nebo na Sibiř... Jeden z vedoucích komunistů nám řekl: 'Chcípněte na cestách a v polích. Nemůžeme vás všechny zabít, ale budete muset zemřít ve škarpách!'"

V dopise ze 7. června 1935 se píše: "Zdá se, že krize je opět na začátku, ale je třeba doufat, že se nebudou opakovat události z roku 1932/1933, kdy během jednoho roku zemřelo téměř 80 procent deportovaných."

Dne 16. listopadu 1917 Lenin v "Deklaraci práv národností" slíbil, že národům bývalého carského režimu bude poskytnuta autonomie. Jak však tento slib dopadl ve skutečnosti pro tyto národnosti? Dne 27. dubna 1920 obsadila Rudá armáda Azerbajdžán, v listopadu téhož roku obsadila Ukrajinu, 3. prosince Arménii a 25. února 1921 mladou Gruzínskou republiku poté, co Moskva smlouvou v předchozím roce uznala jejich územní celistvost."

V Ingrii je finské obyvatelstvo systematicky vytlačováno. V letech 1929 až 1931 bylo 18 000 Finů vyhnáno na Sibiř a na jaře 1935 muselo stejný osud podstoupit 9 000 Finů. Teprve před dvěma měsíci vláda Sovětského svazu rozhodla o vyhnání dalších 28 000 z jejich rodné země.

V polsko-sovětském pohraničním okrese bylo během jara letošního roku "přesunuto" 18 000 rolníků německého původu. Na jeden nákladní vůz s dobytkem bylo naloženo 80 až 90 osob a posláno na Sibiř.

V loňském roce bylo 4 000 Karélijců posláno do vyhnanství do Střední Asie a 3 000 na Ural, kde více než 50 % z nich podlehlo nelidským životním a pracovním podmínkám.

V srpnu 1927 komunistický propagandistický aparát vtloukal do uší proklamace proti popravě Sacca a Vanzettiho. V milionech letáků a novin vedli komunisté v zahraničí kampaň za zrušení rozsudku smrti. Co se však děje v samotném Sovětském svazu? Jen v paragrafu 58 trestního zákoníku je stanoveno čtrnáct různých druhů činů, které se trestají smrtí. Zákonem ze 7. dubna 1935 byl trest smrti zaveden i pro děti.

Hladovějící děti ve výchovném ústavu často vyprávěly, jak dobré podmínky tam dříve panovaly. Již tato skutečnost sama o sobě stačila k tomu, aby se na ně vztahovaly podmínky odstavce 58. Deset dětí bylo zastřeleno příslušníky OGPU v přítomnosti svých soudruhů. V novinovém článku sovětský prokurátor Wischinskij "se spokojeností a radostí" vzpomíná na první výročí dne, kdy byl zákonem stanoven trest smrti pro děti.

To vše jsou fakta, která jsou doložena výhradně nezpochybnitelnými a prokazatelnými dokumenty pocházejícími převážně ze sovětských zdrojů. Když jsem loni na norimberském sjezdu strany pronesl varovná slova o tom, jaké předpokládám důsledky bude mít sedmý sjezd Kominterny, který se konal od 25. července do 21. srpna 1935, celý svět mlčel a ukázal, že nechápe význam toho, co jsem řekl. Bezpečně zůstávající doma považovali naše proroctví za přehnaná a domnívali se, že je mohou jen tak hodit do větru.

Proto si mohu dovolit zopakovat zde některé návrhy, které byly učiněny na sjezdu Kominterny, a plány, o nichž bylo

rozhodnuto, a předložit vám události, které z nich mezitím vyplynuly v různých zemích.

Dimitrov, akreditovaný agent sovětské diktatury pro vyvolání světové revoluce, verbálně prohlásil: "Se Stalinem v čele naše milionová politická armáda může a musí překonat všechny obtíže, zcela překonat všechny překážky, srovnat se zemí pevnost kapitalismu a dosáhnout vítězství socialismu na celém světě."

Dále řekl: "Proletariát je skutečným pánem světa, pánem, který bude vládnout zítřku. Musí mu být přiznáno jeho historické právo a v každé zemi na celém světě musí vzít žezlo moci do svých rukou."

"Je marné uvažovat o tom, že bychom otočili kolo dějin zpět. Ne! Kolo dějin se otáčí a bude se otáčet dál směrem ke Světovému svazu sovětských socialistických republik, až do konečného dobytí celého světa socialismem."

Takový je program revolucionizace světa, který tento bulharský terorista vytyčil. Pokud jde o způsob jeho realizace, nechť hovoří prostá fakta.

Od tohoto sjezdu došlo v různých zemích světa k mnohem více než stovce komunistických povstání, mezi nimiž jsou povstání v Brestu a Toulonu v srpnu 1935 s mnoha mrtvými, v Lvově 18. dubna 1936 s 10 mrtvými a v Soluni 10. května 1936 s více než 100 mrtvými. Tři ozbrojená povstání, dlouho dopředu plánovaná, otřásla na několik týdnů celými zeměmi: v listopadu 1935 v Pernambucu, v lednu 1936 v Buenos Aires a v březnu 1936 ve Španělsku.

Šest pokusů o revoluci bylo předem zmařeno, mimo jiné v prosinci 1935 v Uruguayi, v únoru 1936 v Paraguayi a ve

stejném měsíci v Chile. Bylo způsobeno 62 velkých požárů, mezi nimi i požár v Lan-čou v Číně, který si vyžádal 1 000 obětí. Bylo provedeno 54 ozbrojených přepadů a vyloupeno 78 skladů výbušnin. Celkem přišlo za oběť těmto bolševickým zločincům 3 041 životů.

Vyberme několik příkladů: Na zasedání Světového komunistického kongresu 30. července 1935 vystoupil jako zástupce Řecka soudruh Dsordsos a nastínil plán činnosti do budoucna. Téměř přesně rok po jeho vystoupení v Moskvě, 5. srpna 1936, Řeckem otřásla generální stávka, která přímo přerostla v ozbrojenou revoluci. Jen díky energickému zásahu generála Metaxase bylo Řecko zachráněno před tím, aby se dostalo do stavu bolševického chaosu, a plán soudruhů Dimitroffa a Dsordsose byl zmařen.

Pokud jde o rozdmýchávání revoluce v koloniích, Dimitroff uvedl, že národy koloniálních a polokoloniálních zemí již nepovažují své osvobození za beznadějnou věc, ale stále více tíhnou k rozhodnému boji proti svým imperialistickým utlačovatelům.

Sotva rok poté vypuklo v Sýrii nebezpečné povstání, které si vyžádalo mnoho obětí. Nové přátelství s Francií v žádném případě nezabránilo Moskvě v uskutečnění jejího promyšleného plánu na území, které bylo pod mandátem jejího spojence. O několik měsíců později vypukly nepokoje v Palestině, během nichž anglická policie zabavila masy komunistických letáků a rozehnala tajné schůzky komunistických agentů.

Marques, zástupce Brazílie, na sedmém světovém kongresu v červenci 1935 prohlásil, že země spěje k rozhodujícímu boji za pád vlády ... a za nastolení národní revoluční vlády.

O tři měsíce později vypukla v Natalu a Recife komunistická revoluce, která si vyžádala 150 mrtvých a 400 zraněných. Jako agenti "Aliance" byli odhaleni Luis Carlos Prestes, Žid Ewert a "velvyslanec" sovětského Ruska v Montevideu, bývalý židovský kožešník Minkin.

K návratu do Francie Dimitroff uvedl, že francouzská komunistická strana poskytuje všem sekcím Komunistické internacionály příklad, jak by měla být prováděna taktika Front Populaire. Thorez, vůdce Francouzské komunistické strany, dodal, že revoluce nevzniká automaticky, ale musí být organizována. "Jsme odhodláni," řekl, "následovat příkladu ruských bolševiků. Jsme ... pro sověty."

Francouzská komunistická strana prokázala, že si zaslouží pochvalu, kterou jí Dimitroff udělil. Počet jejích členů vzrostl z 87 000 v lednu na 100 000 v březnu, na 187 000 v červnu a na více než 225 000 v srpnu 1936. Ve stejném období se počet vojenských mládežnických organizací zčtyřnásobil. Počet hlasů vzrostl ze 790 000 na 1 500 000, z toho třetina byla zaznamenána jen ve větší Paříži.

Počet komunistických poslanců ve francouzské sněmovně se zvýšil z 10 na 73. Náklad novin Humanité vzrostl ze 154 000 v roce 1933 na 750 000 na čas v roce 1936. Během volební kampaně za členství ve sněmovně v roce 1936 rozdala komunistická propagandistická centrála 27 milionů letáků. Po připojení ke komunistické Front Populaire vzrostl počet členů odborů z 800 000 v květnu tohoto roku na 4 300 000 v srpnu.

K následování příkladu španělské Front Populaire přistupuje i Francie. Dimitroffův "trojský kůň" stojí mezi zdmi Paříže.

Nic nám však neposkytuje lepší lekci, nic nás nemůže důkladněji přesvědčit o závažnosti rozhodnutí 7. světového kongresu než krvavé a otřesné události ve Španělsku. Představují doslovné naplnění pokynů, které byly tehdy vydány. Jsou prakticky uskutečněním plánu "Front Populaire", který ve Francii dosáhl pouze počátečního stadia, ale ve Španělsku dosáhl svého nejvyššího stupně rozvoje. Dimitroff oznámil plán činnosti vlády "Front Populaire", když řekl, že výkon pravomocí vlády tohoto druhu má být využit k přípravě mas na revoluci a že by se měly vyzbrojit pro socialistickou revoluci, protože jedině sovětská moc může poskytnout spásu.

Španělský delegát Ventura oznámil, že přesný program je následující: "Španělský proletariát a naše strana... jednou provždy svrhnou fašismus a moc buržoazie a majitelů velkostatků a přinesou vítězství dělnické a rolnické revoluce... Pod praporem Lenina a Stalina hrdě kráčíme vstříc vítězství."

Ještě před vraždou monarchistického vůdce Calva Sotela, k níž došlo 13. července, padlo za oběť vražednému komunistickému škůdci 269 životů. Francouzský novinář Arminjon například uvedl, že v Murcii se dav zmocnil dvou mladých mužů, o nichž se tvrdilo, že jsou fašisté. Na ulici je týrali a nakonec jedna žena popadla řeznickou sekeru a oba sťala. Stalo se tak 16. března a jména obou mužů byla Pedro Cutillas a Antonio Martinez.

Tisk na celém světě musel konečně otisknout zprávy o nelidských hrůzách, které španělští marxisté páchali na příkaz svých zahraničních podněcovatelů. Není možné uvést ani přibližné údaje blížící se skutečným faktům. Dne 19. srpna byla

zveřejněna následující fakta, pocházející z oficiálního zdroje: ve městě Madrid a na jeho předměstích bylo do dnešního dne rudými zavražděno více než 6 000 lidí, z toho 1 400 jen ve slavném parku Casa del Campo. V největší věznici Carcel Modelo bylo v té době 3 000 vězňů a v San Antoniu 1 146 vězňů, celkem tedy v Madridu 6 000 vězňů. Mám před sebou zprávu očitého svědka, Němce Heinrichse, jehož dům měl výhled na Casa del Campo, a zde jsou uvedeny zcela jiné údaje. Tento očitý svědek uvádí, že do 30. srpna on sám viděl asi 6 000 zastřelených lidí. Dále uvádí, že na jiných náměstích ve městě, v ulicích a v domech bylo zavražděno dalších 20 000 lidí.

Jiní svědci, z nichž někteří byli nuceni přihlížet bolševickému vraždění přímo z věznic, uvádějí stovky vražd denně. Jeden mladý cizinec na vlastní oči viděl, jak bylo v noci na 20. srpna zavražděno asi 200 vězeňských úředníků v Carcel Modelo a jak bylo následujícího dne na dvoře kasáren zastřeleno 250 členů fašistických organizací. Dne 15. srpna viděl konvoj 250 vězňů přijíždějících do Madridu z Almerie, který policejní eskorta předala Rudým milicím. Ta jich 240 postavila do řady a na místě je zastřelila. Do vězení jich eskortovali pouze 10, aby splnili svou "povinnost". O něco později byli zavražděni fašističtí vůdci Ruiz de Alda, Fernando Primo de Rivera, Cuesta a Valdes.

Celý německý národ truchlí za sedm Němců, kteří zemřeli strašlivou smrtí jako oběti vražedné rudé posádky. Na cestě na Rekreační kongres v Hamburku byli skupinou bolševiků zavražděni čtyři Němci jménem Caetje, Dato, Hofmeister a Treiz, kteří byli rovněž členy nacionálně socialistické strany. Po dlouhém "soudním procesu" byli dva z nich odvedeni za továrnu, zbylí dva byli postaveni ke zdi kousek opodál a všichni

čtyři byli zastřeleni. Později se zjistilo, že zločinci vykonali své krvavé dílo malorážkou. Hofmeister a Treiz byli tak znetvoření, že je bylo možné poznat jen s obtížemi podle tvaru obličeje. Mnoho dalších Němců bylo zraněno nebo utrpělo škody na majetku. Nacionální socialista Hans Hahner byl zavražděn cestou do své práce na stanici Červeného kříže. Jeho dům byl vydrancován a jeho žena zůstala bez prostředků.

Nejen z Madridu, ale z celé země neustále přicházely další zprávy o hrůzných činech rudých. Podle lisabonského Diario de Noticias bylo v Llora del Rio zavražděno 187 lidí a v Constantině 250 lidí.

Podle německého listu Germania bylo v Cartageně 600 důstojníků a vojáků hozeno do moře s kameny přivázanými kolem krku. Podle listu Seculo bylo v klášteře Baena komunisty popraveno sekáčky a břitvami 180 osob, mezi nimi i kněz Santa Maria Mayor, a také ženy a děti. Těla žen byla rozpárána. Seculo se rovněž odvolává na zprávu dvou rolníků z Malagy o zavraždění více než 400 osob, které byly hozeny do studní se závažím přivázaným k nohám nebo přivázány k ocasům koní a vláčeny ulicemi. Podle Die Front z Curychu italský konzulární agent Solaverani oznámil, že první výstřel na vězně vypálila šestnáctiletá dívka. Journal de Genève informoval, že v Rosal de la Frontera komunisté zavřeli 40 lidí do kostela a zapálili ho, takže uhořeli. Podle deníku The Times bylo v Rundě zavražděno 400 obyvatel, z nichž asi 200 bylo svrženo do řeky Tagy. Podle Evening Standard bylo 14. srpna v San Sebastianu zastřeleno 51 rukojmích. Opět podle listu Seculo nalezli vojáci generála Franca v Almendralagu mrtvoly vězňů ukřižované hlavou dolů na zdech věznice. Seculo dále uvedl, že 80 osob bylo upáleno zaživa. Podle listu Daily Mail bylo v Cartageně 50

příslušníků civilní gardy svázáno pod krkem, zbito železnými tyčemi a hozeno do moře z červené vězeňské lodi Sil. Tentýž list uvedl, že zvláštní zpravodaj listu Le Journal Emile Condroyer hlásil z El Arahalu, že rudí zavřeli do vězení 30 mužů, žen a dětí, oknem dovnitř nalili petrolej a vhodili zapálené sirky.

Podrobnosti, které se k nám dostávají o vraždění kněží a znásilňování jeptišek, jsou nepředstavitelné. Následuje několik příkladů. Journal de Genève informoval, že byli zavražděni arcibiskup z Tarragony a biskup z Leridy. Američan Henry Harris podle listu Matin uvedl, že byl sám ve vězení svědkem vraždy 150 členů řeholních řádů. Podle Journal de Genève byl v Piedralve zavražděn vůdce katolických dělníků don Dimas Madariaga. Němec Hein Hausmann informoval, že v Tarragoně bylo zastřeleno osm kněží a jeden mnich byl ušlapán a nakonec zastřelen. Neustále jsou hlášeny případy stínání kněží a vláčení jejich hlav po ulicích. Germania informovala, že ve Valencii byly zastřeleny celé řady jeptišek a jejich těla byla spálena. Kněží z Adrero, Las Casas a Torres byli zabiti tím nejstrašnějším způsobem. Ve výčtu bychom mohli pokračovat donekonečna. Střelby se často účastnily i děti. Podle listu Diario de la Marina tak Raffael Oriol z La Habany uvedl, že v Barceloně viděl mezi vrahy mnoho skupin chlapců mladších 15 let.

Nenahraditelná umělecká díla byla zničena a intelektuální elita země byla vyhlazena. Podle londýnského deníku Daily Mail byli popraveni nositel Nobelovy ceny Bonavente, známý dramatik Alvares Quintero a malíř Zuloaga. Profesor Walter W. S. Cook uvádí, že jen v Barceloně byla vypálena katedrála svaté Anny a všechny ostatní kostely, až na jednu výjimku. Slavná

Vermějova oltářní křídla z 15. století byla zničena a kostel Santa Maria del Mar z 15. století se proměnil v hromadu trosek. Z kostela San Pedro de las Puellas z devátého století zbyly jen zdi. Slavné barcelonské kláštery a arcibiskupský palác byly zcela zničeny.

To je skutečná tvář bolševického ateismu, který má tu drzost prohlašovat, že je připraven spolupracovat s církvemi v jiných zemích. Skutečnost, že těla jeptišek byla v Barceloně vytržena z rakví, je symbolem znesvěcení všeho svatého bolševismem. Když Andres Nin, jeden z hlavních agitátorů ve Španělsku a bývalý tajemník bolševika Tomského, prohlašuje, že církevní problém vyřešili tím, že nenechali stát jediný kostel, musíme konstatovat, že jde o ztělesnění bezbožnosti. To je skutečná tvář bolševismu!

Ve Španělsku, stejně jako v Rusku roku 1917 a ve všech ostatních zemích, jsou to nevlastenci a židovští drátеníci, kteří vyvolávají a vedou bolševická povstání. Pokud jsou to nežidé, zcela ztratili vlastenecké cítění.

Kdo je tedy teoreticky i prakticky vinen za všechno, co se ve Španělsku děje? Všechny tyto události nepředstavují nic jiného než plnění usnesení přijatých v Moskvě. K jejich provedení byli do Španělska vysláni bolševický Žid Béla Kun, "vrah Maďarska" Neumann, který si ve Španělsku říká Enrique Fischer, Kolzow-Ginsburg, vydávající se za zpravodaje moskevské Prawdy, a konečně diplomat Rudé společnosti národů a Žid Rosenberg. Jsou to vůdci všech sovětských ruských teroristů, kteří ve Španělsku vykonávají svou krvavou práci, vybaveni falešnými pasy, které jsou kupodivu většinou francouzského původu.

Nic není pro odpovědnost Moskvy charakterističtější než dobře připravený plán, aby občanská válka, kterou bolševismus ve Španělsku rozpoutal, přerostla v mezinárodní konflikt. Žid Schwernik, předseda sovětských ruských odborů, otevřeně přiznal záměr zasáhnout, když podle Iswestie řekl, že Ústřední výbor ... vyzývá všechny dělníky a masy v Sovětském svazu, aby poskytli materiální pomoc španělským bojovníkům, kteří brání demokratickou republiku se zbraní v ruce.

Sama Iswestia uvádí, že první tajemník Ústřední rady sovětských ruských odborových svazů poukázal španělským bolševikům částku 12 milionů rublů, což se rovná 30 milionům franků. Podle berlínského Börsenzeitungu poděkoval prezident španělského státu Azana sovětskému židovi Kolzow-Ginsburgovi těmito slovy: "Vyřiďte prosím sovětskému lidu, že jsme byli hluboce dojati jeho soucitem a strhující pomocí. Bylo mi vždy jasné, že mezi velkou sovětskou demokracií a španělskou demokracií musí vždy existovat společenství zájmů."

Moskva se pokouší prostřednictvím svých sekcí Kominterny přimět i zahraniční vlády, aby zasáhly ve prospěch rudých ve Španělsku. Francouzský pravicový tisk neustále informuje o dodávkách francouzských letadel a francouzského válečného materiálu do Madridu.

Moskevská Rudá pomoc vybírá v každé zemi peníze na pomoc bolševikům ve Španělsku bez jakéhokoli maskování. Jouhaux, generální tajemník francouzského odborového svazu Front Populaire, agent André Malraux a další udržují spojení mezi francouzskými a španělskými marxisty. Podle Prawdy španělský premiér Giral poděkoval Kolzow-Ginsburgovi za "brilantní iniciativu francouzských organizací a osob, které

energicky podporují španělskou vládu v jejím boji", přičemž se zvláště zmínil o Jouhauxovi, Malrauxovi a Židu J. B. Blochovi a na závěr znovu poděkoval "bratrskému sovětskému lidu". Jak přišla vláda Front Populaire ve Španělsku k poděkování sovětskému Židovi za podporu francouzských komunistů? Dokazuje to, že vůdci francouzské komunistické strany, stejně jako vůdci téže strany ve Španělsku, žijí v Moskvě. Existuje důkaz, že neslýchané kruté činy ve Španělsku podnítili a spáchali agenti Kominterny. Existují důkazy, že sovětské Rusko poskytuje španělským bolševikům finanční, politickou a praktickou pomoc. Existuje důkaz, že poslední sjezd Kominterny v Moskvě měl v úmyslu zavést ve Španělsku teoretický i praktický bolševismus a že Moskva se nyní snaží tento plán uskutečnit. Nezmenšené, a dokonce zvýšené odhodlání Moskvy uskutečnit světovou revoluci ilustruje příklad Španělska. Kdo si to nyní neuvědomuje, nemůže si stěžovat na následky.

To je bolševismus v teorii i praxi, pekelný světový mor, který musí být vymýcen a který je povinností každého, kdo si je vědom své odpovědnosti, pomoci odstranit. Není to pouhé řečnění, když my Němci vyzýváme všechny národy světa, aby se spojily a čelily této hrozbě, nechtějí-li být vtaženy do víru strašlivého a nevypočitatelného osudu.

Německo dalo signál k tomuto světovému boji. My, nacionální socialisté, jsme jako původci tohoto boje byli po čtrnáct let protivníky, kteří bojovali proti bolševismu všech odrůd a odstínů; činili jsme tak za vlád, které měly typicky středostavovský charakter a neměly ponětí o účincích bolševismu, a které nám proto bránily pokaždé, když jsme chtěli zasadit rozhodující úder. Dnes se zdá téměř jako zázrak,

že se nám přesto podařilo bolševismus v Německu porazit. Je to možná také zázrak, který lze přičíst nadpřirozené síle, která nechtěla dopustit, aby národy a civilizace staré tisíce let byly zničeny nihilistickou zvůlí mezinárodního bolševického židovstva.

Dokázali jsme zvítězit nad bolševismem, protože jsme mu dokázali čelit lepším ideálem a silnější vírou, protože s námi povstal národ proti židovstvu a s ním spojenému rasově podřadnému podsvětí, protože jsme prosazovali světonázor, který je na rozdíl od bolševismu krásný, ušlechtilý a idealistický, protože nás v našem boji podporoval sám lid, a ne jako měšťanské strany těmi, kdo mají majetek a kulturu, protože jsme spojovali přitažlivou sílu našich myšlenek se silnou vírou a politickým zápalem nově probuzeného národa a protože jsme měli Vůdce, který nám ukazoval cestu z nejtemnější hodiny našeho národního života k jasnému, jasnému a čistému světlu lepší budoucnosti.

Je to historická služba, kterou Vůdce prokázal a kterou již uznává celý svět, že zatarasil cestu nástupu bolševismu na východních hranicích Německa a převzal tak roli duchovního průkopníka Evropy v jejím boji s rozvratnými silami zkázy a anarchie. Jako pravý rytíř bez bázně a hany uchopil do svých pevných rukou prapor kultury, humanity a civilizace a hrdě jej nesl proti hrozbě a nástupu světové revoluce. Naučil nás pohrdat strachem a milovat věci hodné úcty, a tím nám vrátil úctu k našim starým národním ideálům a ctnostem.

To by měl být signál pro celý svět. Dokázali jsme za těch nejnepříznivějších okolností, že bolševismus lze překonat, pokud si to člověk přeje, pokud použije správné prostředky a pokud je odhodlán postavit se ničivým silám ze všech sil a s

veškerou svou mužnou odvahou. Německý národ se tím stal šťastnějším a stane se to všem národům, které budou mít to štěstí, že vyprodukují muže, kteří se odváží tuto výzvu přijmout. Spadnou jim šupiny z očí a uvidí celou ďábelskou lstivost Židovstva, a tak si uvědomí, že jakmile ji jednou poznají a prohlédnou, není ani chytrá, ani nebezpečná.

Kéž by svět následoval příkladu Německa. Nacionální socialismus samozřejmě není vhodný na vývoz a ostatní národy se nenechají přesvědčit nebo dokonce přinutit, aby přijaly jeho metody. Přesto se může ukázat jako poučný a jeho metody postupu mohou podnítit ostatní národy, aby přijaly stejný postup a vyhnuly se tak strašlivé krizi. Kéž by tak učinily dříve, než bude pozdě, neboť nebezpečí se blíží všude.

My, němečtí nacionální socialisté, jsme však hrdí na to, že jsme tento problém již vyřešili nejen pro Německo, ale i pro zbytek Evropy. Adolf Hitler se jako vůdce tohoto německého boje stal zároveň nejlepším Evropanem. Ukázal tomuto zmučenému kontinentu, jak překonat nejhorší krizi, která mu kdy hrozila, a dal tak národům Evropy možnost poučit se z Německa a podle toho jednat. Rudý nepřítel civilizace totiž působí v každé zemi. Celý svět je v nebezpečí. Proto už nesmí být žádná váhavost. Musíme být připraveni čelit nebezpečí v rozhodující hodině. Rudé nebezpečí nás ohrožuje z východu, ale Vůdce je na stráži. Německo jako výspa evropské civilizace je připraveno a odhodláno odvrátit toto nebezpečí od svých hranic všemi dostupnými prostředky. Bolševického škůdce jsme v Německu vypálili a v zemi po něm nezůstala ani stopa. Nenajde již také žádnou příležitost, aby jakýmkoli způsobem a kdykoli znovu zvedl hlavu. Poslední jiskry tohoto doutnajícího ohně byly zašlapány.

Bývalí vůdci a iniciátoři tohoto škůdce v Německu buď opustili zemi, nebo byli vzati do bezpečí, ale většina jejich bývalých stoupenců a přívrženců byla již dávno začleněna do nového velkého německého národního společenství. Bez ohledu na to, jak by se Moskva pokusila bolševismus v Německu znovu nastartovat, by se proti takovému pokusu postavila s bezohledností, která by udivila i Moskvu. Nikdo a nic by nás v takovém případě nemohlo omezit. Německý národ si přeje a žádá, abychom takto jednali. Lidé si spokojeně užívají svého nového vnitřního míru a v žádném případě nejsou ochotni připustit, aby byl kdekoli, kdykoli a kýmkoli narušen. Strana jako orgán boje proti bolševismu bdí nad bezpečností státu a chrání lid a národ uvnitř země, zatímco armáda jako ztělesnění našeho národního odhodlání k odporu a obraně chrání hranice Německa. To jsou opory naší bezpečnosti, opory národa a státu. Pod jejich mocnou ochranou se národ může cítit bezpečně.

Rudí anarchisté v Moskvě mezitím horečně zbrojí. Jejich výzbroj je určena k agresivním účelům, neboť každý rudý pluk je prodchnut myšlenkou světové revoluce. Každé rudé letadlo a každé rudé dělo je zkonstruováno za účelem šíření chaosu po celé Evropě.

To, co dělají ostatní národy, abychom toto nebezpečí odvrátili, nejsme schopni ovlivnit ani ovlivnit. Nemůžeme je přinutit, aby se rozumně a vhodně připravily. Ale o tom, co uděláme, nerozhoduje ani to, že budeme brát marný a nedbalý ohled na Společnost národů, ani více či méně krátkozraké sympatie k sovětské myšlence v jiných zemích, ani ještě neurčité a nepodložené pokusy o prosazení kolektivní bezpečnosti, pokusy, které zaplétají Evropu do sítě nevypočitatelných závazků. O tom, co uděláme, rozhoduje naše povinnost, naše

svědomí a pocit odpovědnosti vůči Německu a Evropě. Rudý Kreml prodloužením doby vojenské služby značně zvýšil efektivní sílu bolševické armády. Vůdce nenechal tuto výzvu bez odpovědi. Zavedením dvouleté doby vojenské služby opět poskytl Německu jistotu nezbytnou k ochraně před rudou anarchií.

I když se jiné státy a vlády mohou bezmyšlenkovitě snažit zlehčovat nebezpečí, které nám všem hrozí z Moskvy, my se nenecháme zmást; nevěnujeme velkou pozornost tomu, co moskevští Židé říkají - pro nás je důležité, co dělají. Prokoukli jsme je a každému jejich kroku čelíme s naprostou přesností a logikou.

Německý lid však nyní může opět pokračovat ve své práci uklidněn a v klidu. Říše je zajištěna a chráněna; rudý nástup z východu bude kontrolován hradbami nacionálního socialismu. Nad národem však stojí Vůdce jako věrný paladin svého lidu, dobře prověřený nouzí a nebezpečím a inspirovaný pouze fanatickým odhodláním učinit Německo opět hrdým, bohatým a šťastným. Strana bdí nad naší bezpečností doma a armáda nad naší bezpečností na hranicích. Obě však s radostí a odhodláním plní rozkazy jediného muže, který stojí před námi jako předvoj vlastního národa a průkopník lepší, upřímnější, ušlechtilejší a šťastnější Evropy.